

Indenrigsministeren (Steel): Den ærede Forslagsfuldbylder (Lauber) udtalte, at Lovforslaget uden § 6 vilde være fuldstændig uden Betydning. Det forekommer mig dog, at han ikke har ganste Ret deri. Der kan være Kommuner, som dog ganste — det kan ikke modsiges — ville kunne finde Lettelse i det Tilbud, som Loven giver, om et rentefrit Laan i en vis Tid. Den giver ogsaa Afgang til en hurtig Fremme af de Foranstaltninger, som Kommunerne maatte være vilige til at træffe for at afhjælpe Nøden. Eviden vi sidst havde dette Lovforslag for, ere Forholdene jo ganste vist bleve af den Beskaffenhed, at man maa antage, at der paa Landet og i særdeleshed maasse i Kjøbstæderne og her i Kjøbenhavn kan være Trang til ekstraordinær Hjælp, men jeg ser ikke, at Følgen deraf skal være den, at denne Hjælp skal tilveiebringes fra Staten, og jeg ser ikke, hvorfor det skulde være nødvendigt at trække ekstraordinær Hjælp til fra Statskassen, saalænge der ikke er nogen Frygt for, at Kommunerne ikke selv ville kunne opfylde den Pligt, der paahviler dem, til at varetage de Fattiges Forsørgelse. Naar det ærede Medlem mener, at det er Kommunerne forment at træffe ekstraordinære Foranstaltninger, og at den Hjælp, de skulle give, altid bliver Fattighjælp i Ordets egentlige Betydning, da er han i en meget stor Vildfarelse. Det ærede Medlem veed jo ligesaa godt som jeg, at Kommunerne gennem denne Lov ogsaa uden § 6 ville have let Afgang til at yde netop den Hjælp, der tilsigtes her, men vi have jo glædelige Exempler paa, at Kommunerne ogsaa opfatte deres Forpligtelse i saa Henseende rigtigt, idet jeg fra mange forskellige Kommuner i Landet har hørt og set Beretninger om, at man der netop har truffet ekstraordinære Foranstaltninger i Overensstemmelse med Sagens Natur, forekommer det mig, til at afhjælpe den tilstedeværende Nød. Jeg vil ikke negte, at hvad dette Lovforslag tilbyder Kommunerne i Statshjælp for dermed at gøre deres Forsørgelsespligt lettere, vil blive en Tilskyndelse for dem til at opfylde deres Pligt i saa Henseende, men jeg er fuldstændig enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (Nimesiad) i, at en saadan Tilskyndelse dog kunde blive benyttet paa en Maade, der vilde salbe Statskassen noget stærkt til Byrde, og saaledes, at Statens Tilskud kunde blive meget forskjelligt fordelt imellem Kommunerne. Men en særlig Tilskyndelse ville Kommunerne faae til at benytte sig saa stærkt som muligt af dette Tilskud fra Statens Side, thi det er jo klart, at en stor Del af den Hjælp, som ellers vilde blive tilbøjet som Fattighjælp, og som ellers vilde komme til at hvile paa Kommunerne, da vil blive tilbøjet som ekstraordinær Hjælp under ekstraordinære Omstændigheder, hvortil Staten skulde bidrage, og i samme Forhold, som man uddeler Hjælpen som ekstraordinært Bidrag, i samme For-

hold letter man jo Kommunernes Bidrag til Udredelsen af de almindelige Fattigudgifter. Derfor er Sandsynligheden i høi Grad for, at en saadan Hjælp, som tilbydes i § 6, vilde, naar Folk fik det rette Syn paa Sagen, blive benyttet i fuldeste Omfang. Men for mig er det Ufsjærende, — og derved tager jeg ikke Hensyn til, at man her vilde etablere en Præcedens, som dog nok alligevel kunde vise sig senere —, at her ikke er Anledning til at etablere et nyt Princip, og det vilde det være, enten det blev betragtet som en midlertidig eller en vedvarende Hjælp, nemlig, at det skulde være Statens Pligt at yde Tilskud til Kommunerne til Fattigunderstøttelse uden Hensyn til, om Kommunerne selv ere istand til at bære deres Fattigbyrde eller ei. Jeg vil udtale, at ligesaa vist som der kan være Anledning til at tro, at der kan være Trang til Hjælp og Mangel paa Anledning til Forjænkelse, ligesaa sikkert er det, at Forholdene ere saadanne, at der ikke kan være begrundet Tvivl om, at Kommunerne jo selv kunne forsørge deres Forsørgelsesberettigede. Naar har jo været godt, Østen har været god, Produkterne betales godt, og de forøgede Toldudgifter vise, at den almindelige Toldomsætning har været meget betydelig. Jeg veed ikke, hvorfor man saa skulde drage i Tvivl, at Kommunerne ere istand til at udrede de Beløb, som ville være fornødne baade til ordinær og til ekstraordinær Understøttelse af deres Beboere. Jeg for min Del vil ikke paa nogen Maade kunne gaa ind paa, at man ved en Lov paalægger Staten at udrede til Kommunerne 500,000 Kr. til Hjælp for dem, der trænge til Forsørgelse i Kommunerne, naar der ikke foreligger Data, som tyde paa, at Kommunerne ikke selv ere istand til at opfylde deres Fattigforpligtelser efter de bestaaende Regler. Efter min Opfattelse af Lovforslaget kan jeg ikke Andet end tilraade at stemme for Vædringsforslaget. Dettets Vedtagelse vil bewirke, at Lovforslaget ikke hos mig vil finde nogen Modstand, og jeg vil endog i saa Fald kunne anbefale det. Hvis Vædringsforslaget ikke bliver vedtaget, kan jeg paa ingen Maade tilraade Lovforslaget, saaledes som det foreligger.

Th. Nielsen: I 1879 indbragte flere ærede Medlemmer i Forbindelse med mig et lignende Lovforslag som det her foreliggende; men vi hørte allerede dengang den høitærede Regjerings Stilling til Lovforslaget, og det er jo den, at Regjeringen af Princip er en Modstander deraf. Ifjor var jeg Medindbringer af et lignende Lovforslag, men ikke uden Betænkelse, ikke fordi jeg havde forandret min Mening, tværtimod, men af den Grund, at jeg har en ikke ringe Betænkelse ved at vække Forhaabninger i Arbejderklassen, der, saalænge Stillingen er, som den er, vilde blive skuffede. Jeg havde nogen Betænkelse ifjor ved fremdeles at være med til et saadant Lovforslag, og Stillingen er jo fremdeles den samme iaar.